

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Kamila Ożarowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Marka Zajkowskiego,
w sprawie R. S.,
skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu
narkomanii
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 30 listopada 2023 r.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 17 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 536/22,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku
z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 1136/21,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku w postępowaniu
odwoławczym.**

JML

[a]

UZASADNIENIE

R.S. został oskarżony o to, że w dniu 15 grudnia 2020 r. w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci suszu roślinnego ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze netto 55,28 gram, co może stanowić od 55 do 110 pojedynczych porcji handlowych narkotyku oraz susz łądyg konopi innych niż włókniste o łącznej masie 16,06 grama, co może stanowić od 16 do 32 pojedynczych porcji handlowych narkotyku, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku wyrokiem z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 1136/21:

1. oskarżonego R. S. uznał za winnego tego, że w dniu 15 grudnia 2020 r. w G., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał substancje odurzające w znacznej ilości, tj. łącznej ilości 55,29 grama w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste, co stanowi 55 pojedynczych porcji konsumpcyjnych środka odurzającego oraz łącznej ilości 16,06 grama w postaci suszu łądyg konopi innych niż włókniste, co stanowi 16 pojedynczych porcji konsumpcyjnych środka odurzającego, czyn ten zakwalifikował jako przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;
3. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci substancji odurzających opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1/662/21/N pod poz. 1, 2 i 3, zarządzając ich zniszczenie;
4. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa opako-

wań opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/I 145/21/P, zarządzając ich zniszczenie;

5. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia Monar w Warszawie, ul. Nowolipki 9B, 00-151 Warszawa nawiązkę w wysokości 2.500 zł;
6. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w sprawie, tj. wydatkami postępowania w kwocie 1789,53 zł i kwotą 180 zł tytułem opłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez prokuratora, który wydanemu orzeczeniu zarzucił w apelacji obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 72 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji, kiedy było to obowiązkowe przy zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary i w konsekwencji nieorzeczenie przynajmniej jednego z obowiązków określonych w tym przepisie prawa.

Wyrokiem z dnia 17 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 536/22, Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. czyn przypisany oskarżonemu w punkcie I wyroku zakwalifikował z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za ten występki, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 37a k.k., art. 34 § 1a pkt 1 k.k. oraz art. 35 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym;
2. uchylił punkt II wyroku;
3. w punkcie VI wymierzył oskarżonemu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 120 zł;
4. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
5. wydatkami za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny, który zarzucił

rozstrzygnięciu:

1. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, tj. art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na wyrażeniu błędnego poglądu, iż jednym z kryteriów umożliwiających uznanie posiadanej przez sprawcę ilości środka odurzającego lub substancji psychotropowej za znaczną, jest uzależnienie sprawcy, które należy uwzględniać jako okoliczność podmiotową czynu, co znalazło wyraz w nieprawidłowym przyjęciu, że z uwagi na to, iż oskarżony R.S. jest osobą uzależnioną od narkotyków i alkoholu, posiadającą zmniejszoną wrażliwość na substancje psychoaktywne, a zatem wywołanie skutku w postaci odurzenia wymaga zastosowania przez niego jednorazowo większej porcji środka odurzającego, niż przez osobę zażywającą po raz pierwszy marihuanę, nie można uznać posiadanej przez oskarżonego ilości środka odurzającego (w realiach niniejszej sprawy - łącznie 71,75 gramów ziela konopi innych niż włókniste, co stanowi 71 porcji konsumpcyjnych o wadze 1 grama) za znaczną w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w sytuacji, gdy obiektywnym kryterium, umożliwiającym uznanie posiadanej przez sprawcę ilości narkotyku za znaczną jest ilość porcji konsumpcyjnych, wystarczających do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (nawet przy ustaleniu wielkości jednej porcji konsumpcyjnej z uwzględnieniem faktu, że sprawca jest osobą uzależnioną od narkotyków);
2. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 70 ust. 4 w zw. z art. 70 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia o zobowiązaniu oskarżonego R. S. do zapłaty na rzecz Stowarzyszenia Monar z siedzibą w Warszawie nawiazki w kwocie 2.500 zł, w sytuacji zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na występki z art. 62 ust. 1 tejże ustawy i jednoczesnego ustalenia, że oskarżony jest osobą uzależnioną od środka odurzającego w postaci marihuany, co prowadziło, iż brak było - w świetle art. 70 ust. 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - podstawy prawnej do orzeczenia wobec niego nawiazki na cele

zapobiegania i zwalczania narkomanii, o której mowa w art. 70 ust. 4 tejże ustawy.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna.

Przedmiotowy wyrok jest wadliwy, gdyż został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego, opisanych w zarzucie kasacji.

Jak wynika z pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego, powodem zmiany zaskarżonego wyroku było przyjęcie przez ten Sąd, iż z uwagi na to, że oskarżony R. S. jest osobą uzależnioną od narkotyków i alkoholu, a co za tym idzie, posiada zmniejszoną wrażliwość na substancje psychoaktywne, co powoduje, iż wywołanie skutku w postaci odurzenia wymaga zastosowania przez taką osobę jednorazowo większej porcji środka odurzającego, niż przez osobę zażywającą po raz pierwszy marihuanę, nie można uznać posiadanej przez oskarżonego ilości środka odurzającego (w realiach niniejszej sprawy - łącznie 71.75 gramów ziela konopi innych niż włókniste) za znaczną w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Tym samym Sąd *ad quem* uznał, że uzależnienie stwierdzone u osoby posiadającej wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, określoną ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, wpływa na kwalifikację prawną przypisanego jej zachowania, wypełniającego ustawowe znamiona występkę z art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co do możliwości przypisania takiej osobie posiadania znacznej ilości środka odurzającego lub substancji psychotropowej.

Stanowisko to należy jednak uznać za oczywiście błędne i niezgodne z prawidłową wykładnią czynu określonego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie jest bowiem możliwym zaakceptowanie poglądu, iż osoba posiadająca w sensie obiektywnym znaczną ilość narkotyków, niebędąca osobą uzależnioną w rozumieniu art. 4 pkt 15 ustawy z dnia 19 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, pod względem subsumcji prawnej jej zachowania pod przepis art. 62 ust. 2 cyt. wyżej ustawy, winna być traktowana odmiennie od osoby

uzależnionej. Zaznaczyć przy tym jednak należy, iż uzależnienie osoby posiadającej określone substancje psychoaktywne ma znaczenie dla możliwości zastosowania wobec takiej osoby przepisu art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jednakże następuje to po uprzednim ustaleniu, że posiadana przez sprawcę czynu z art. 62 ust. 1 lub 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, przeznaczona na własny użytek, jest nieznaczna.

Nie ulega wątpliwości, iż pojęcie „znaczna ilość” środka odurzającego lub substancji psychotropowej (i to w każdej z prezentowanych w doktrynie i judykaturze koncepcji: ilościowej, ilościowo-jakościowej, czy ilościowo-jakościowej z uwzględnieniem przeznaczenia środka) generalnie opiera się na zobiektywizowanym kryterium w postaci ilości porcji konsumpcyjnych, jakie mogą być uzyskane z zabezpieczonej u oskarżonego substancji/mieszaniny chemicznej (odrębności generalnie dotyczą zaś wielkości takich porcji w odniesieniu do możliwości wywołania efektu odurzenia u osoby uzależnionej lub nieuzależnionej). Stanowisko to, jak się wydaje, dostrzega również Sąd odwoławczy odwołując się wprost do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 października 2018 r., sygn. akt II AKa 440/18, w świetle którego: „(...) „Znaczna ilość” stanowi kryterium obiektywne i jest mierzona ilością porcji konsumpcyjnych (różnych wagowo w zależności od rodzaju narkotyku, a konkretnie jego mocy odurzającej), niezależne od tego, czy środek odurzający lub substancja psychotropowa przeznaczone są do zaspokojenia własnych potrzeb sprawcy, czy też sprawca ma względem nich inne zamiary. Znaczna ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych - w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - jest to taka ilość, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (...)”. Z powyższych rozważań Sąd *ad quem* wywodzi jednak nieuprawniony, zbyt daleko idący wniosek, że istotnym, wręcz decydującym kryterium uznania posiadanej przez określonego sprawcę ilości ustalonego narkotyku za znaczną, jest uwzględnienie ewentualnego uzależnienia konkretnego sprawcy jako okoliczności podmiotowej czynu, nie zaś ilość ustalonych porcji konsumpcyjnych zabezpieczonego narkotyku. Wnioskowanie to opiera się więc na niewłaściwym rozumieniu pojęć „osoba uzależniona” i „porcja konsumpcyjna środka odurzającego lub substancji psychotropowej”, jako ilość narkotyku mogąca wywołać stan odurzenia. Jak trafnie wskazał Sąd Apelacyjny w

Warszawie w wyroku z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 154/22: „Nawet większe potrzeby osoby uzależnionej zażywającej duże ilości narkotyków nie powodują podwyższenia progu znacznej ilości, która jest kryterium zobiektywizowanym”. Niewątpliwie to ilość porcji konsumpcyjnych decyduje o uznaniu, że dany sprawca posiada znaczną ilość środków odurzających w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Natomiast kwestia ustalenia wielkości takiej porcji, może być powiązana z uzależnieniem osoby zażywającej daną substancję psychoaktywną, nie zaś - jak przyjął to Sąd II instancji, z samym faktem uzależnienia sprawcy czynu polegającego na posiadaniu, wbrew przepisom ustawy, środków odurzających czy substancji psychotropowych. Istotnym jest, iż Sąd Okręgowy, powołując się na wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 marca 2016 r., sygn. akt II AKa 63/16, jednocześnie stwierdził, że „(...) aby możliwe było zaspokojenie potrzeb (a zatem odurzenie) jednej osoby konieczna jest co najmniej ilość wynosząca 1 gram, pozwalająca przygotować porcje od 2 do 3 i dopiero zużycie tej ilości stwarza możliwość odurzenia jednej osoby uzależnionej (...)”. Rozważań tych, już odnoszących się do osoby uzależnionej od środków psychoaktywnych, Sąd odwoławczy nie tylko nie zastosował oceniając ilość porcji konsumpcyjnych ustaloną przez Sąd *a quo*, ale również nie skonfrontował z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, ignorując przy tym uzyskaną w toku postępowania sądowego opinię uzupełniającą biegłego z zakresu badań fizykochemicznych Janusza Nowaka z dnia 18 grudnia 2021 r. zgodnie z którą - w świetle danych wynikających z literatury przedmiotu – za dawkę konsumpcyjną (pojedynczą porcję) zabezpieczonego u oskarżonego środka odurzającego, należy uznać jeden gram suszu roślin konopi innych niż włókniste (k. 146, k. 150-151). Jednocześnie Sąd Okręgowy w żaden sposób (nawet hipotetyczny) nie ustalił, jaka dawka marihuany (wielkość pojedynczej porcji konsumpcyjnej) wywołałaby u oskarżonego efekt odurzenia, poprzestając w tym zakresie na bliżej niesprecyzowanym, jedynie teoretycznym stanowisku, iż dawka ta, z uwagi na zwiększenie tolerancji organizmu oskarżonego na działanie narkotyku, jest wyższa niż u osoby zażywającej środek psychoaktywny po raz pierwszy. Tymczasem analiza treści uzyskanej w toku postępowania opinii sądowo- psychiatrycznej z dnia 29 grudnia 2020 r. i z dnia 8 lipca 2021 r. (k. 50-54 i k. 104-105) oraz informacji zawartych w kwestionariuszu

sporządzonym w trybie art. 70a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przez specjalistę terapii uzależnień (k. 54-67) wskazuje, że mimo uzależnienia oskarżony R. S. obecnie zażywa marihuanę („pali”) co parę tygodni (od 4 do 8) w ilości do 1 grama miesięcznie (wywiad udzielony specjalście terapii uzależnień) oraz przez cały okres zażywania tego narkotyku nie zwiększał jego dawek (dane uzyskane podczas wywiadu w trakcie badania psychiatrycznego).

Tym samym, Sąd Okręgowy, apJMLując ustaloną przez Sąd Rejonowy, wynikającą z opisu przypisanego oskarżonemu R.S. czynu, ilość posiadanych przez niego porcji konsumpcyjnych marihuany (łącznie 71), których wielkość (jeden gram) została ustalona z uwzględnieniem faktu uzależnienia oskarżonego od środków odurzających (patrz: wywody znajdujące się na k. 163 akt sprawy), niezasadnie stwierdził, iż posiadane w dniu 15 grudnia 2020 r. przez oskarżonego R. S. narkotyki w postaci 55,29 grama suszu konopi innych niż włókniste oraz 16,06 grama suszu łądyc konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 71 porcji konsumpcyjnych, nie stanowią znacznej ilości środka odurzającego w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś powodem takiego stanowiska jest uzależnienie oskarżonego od środków odurzających. Zastosowana przez Sąd *ad quem* wykładnia omawianego przepisu prawa, wskazująca na uzależnienie możliwości uznania ilości posiadanych przez sprawcę substancji psychoaktywnych za znaczną w kontekście wypełnienia ustawowych znamion czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, od ewentualnego uzależnienia sprawcy od środków odurzających, nie zaś od kryterium obiektywnego - ilości porcji konsumpcyjnych, wystarczających do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób (nawet przy ustaleniu wielkości jednej porcji konsumpcyjnej z uwzględnieniem faktu, że sprawca jest osobą uzależnioną od narkotyków), jest wadliwa, rażąco naruszająca przepis art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i w sposób ewidentny wpłynęła na treść wydanego wyroku.

Na marginesie zaznaczyć należy, że obecnie dominującą wykładnią pojęcia „znaczna ilość” środków odurzających i substancji psychotropowych jest powiązanie ilości posiadanego środka z możliwością jednorazowego odurzenia kilkudziesięciu osób, bez odnoszenia się do właściwości osoby zażywającej narkotyk (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, w którym stwierdzono: „Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób”).

W realiach przedmiotowej sprawy stopień uzależnienia oskarżonego R. S. od marihuany nasuwa wątpliwości, co nie zostało dostrzeżone zarówno przez Sąd I, jak i Sąd II instancji. Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z wnioskiem specjalisty od uzależnień ze Stowarzyszenia Monar O.L.T.i R.U. w Gdańsku oskarżony R. S. nie jest osobą uzależnioną od marihuany, a ten środek odurzający jedynie używa w sposób szkodliwy. Niemniej jednak, co zostało ustalone przez Sąd Rejonowy i zaakceptowane przez Sąd odwoławczy (i co stanowi ustalenie korzystne dla oskarżonego, objęte w niniejszej sprawie zakazem *reformationis in peius*), powołani w sprawie przez organ procesowy biegli psychiatrzy ustalili, iż R. S. jest osobą uzależnioną zarówno od alkoholu, jak i narkotyków (marihuana, amfetamina), a swoje stanowisko w tym zakresie w sposób wystarczający i przekonujący uzasadnili (k. 54-54 verte). W wydanej opinii biegli podkreślili, że w inkryminowanym czasie nie występowały u oskarżonego inne zakłócenia czynności psychicznych, które mogłyby znosić lub ograniczyć w sposób znaczny poczytalność oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu, dodając iż istnieje wysokie ryzyko ponownego popełnienia w przyszłości przez oskarżonego czynu zabronionego podobnego do zarzucanego mu obecnie, związanego z jego uzależnieniem od narkotyków i aby temu zapobiec zasadnym jest zobowiązanie go do odbycia terapii uzależnienia od narkotyków i alkoholu w warunkach ambulatoryjnych. Okoliczność ta nabrałaby jednak znaczenia wyłącznie w przypadku uwzględnienia apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. W takiej bowiem sytuacji, w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy zobowiązany byłby rozważyć w oparciu o domniemania prawne określone w art. 447 § 1 - 3 k.p.k. ewentualnie dalszą zmianę zaskarżonego wyroku i możliwość zastosowania wobec oskarżonego obligatoryjnych rozstrzygnięć, określonych w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (która to sytuacja, jak już wskazano wyżej, nie nastąpiła).

W dalszej kolejności stwierdzić trzeba, iż orzeczenie Sądu Okręgowego dotknięte jest również obrazą przepisu prawa materialnego - art. 70 ust. 4 w zw. z

art. 70 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Zmieniając bowiem kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu R. S. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na art. 62 ust. 1 tej ustawy, Sąd *ad quem* utrzymał w mocy rozstrzygnięcie Sądu *a quo* mocą którego oskarżony został zobowiązany do zapłaty nawiązki w kwocie 2.500 zł na rzecz Stowarzyszenia Monar w Warszawie (punkt V wyroku). Tymczasem, zgodnie z brzmieniem art. 70 ust. 5 wymienionej wyżej ustawy: „przepisu ust. 4 (art. 70) nie stosuje się do sprawy przestępstwa określonego w art. 62 ust. 1 i art. 62b ust. 1, jeżeli jest on osobą uzależnioną”. Za takiego zaś sprawcę uznano R. S. Nie ulega wątpliwości, iż sformułowanie „nie stosuje się” użyte przez ustawodawcę w ustępie 5 art. 70 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oznacza obligatoryjne wyłączenie możliwości orzeczenia nawiązki na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii - w sytuacji zakwalifikowania czynu danego sprawcy, będącego osobą uzależnioną, jako występku z art. 62 ust. 1 lub art. 62b ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Okręgowy w Gdańsku, w ślad za Sądem I instancji, ustalił, że R.S. jest uzależniony od marihuany. Okoliczność ta nie była również kwestionowana przez oskarżyciela publicznego. Tym samym, zmieniając zaskarżony wyrok, uznając, że R. S. i swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd II instancji zobowiązany był do uchylenia rozstrzygnięcia Sądu I instancji, zawartego w punkcie V. W sprawie wystąpiły bowiem dwie przesłanki, których łączna realizacja uniemożliwia orzeczenie od oskarżonego nawiązki opisanej w art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (przepisu obowiązującego w dniu wyrokowania obu wskazanych Sądów rozpoznających sprawę).

Z tych też względów dojść musiało do uwzględnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia i wydania wyroku przez Sąd Najwyższy o charakterze kasatoryjnym.

W toku ponowionego postępowania odwoławczego Sąd II instancji będzie kierował się wskazanymi uwagami i rozpozna sprawę w sposób zgodny z przepisami prawa, z rozważeniem także zmian wprowadzonych w treści art. 70 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2022 r. poz. 1855 – zmiany, które weszły w życie w dniu 1 stycznia 2023 r.).

JML